

ת"פ 49274/03/12 - מדינת ישראל נגד חליל מעווד

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 49274-03-12 מדינת ישראל נ' מעווד
49295-03-12
19 מאי 2015

בפני כב' השופט עמית פרייז
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
חליל מעווד

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן ועו"ד ליאת שפיר
הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד אחמד יונס - סנ"צ

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

כמפורט בהכרעת הדין הנאשם הורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים בצוותא, היזק בזדון בצוותא והחזקת מכשירי פריצה בצוותא. הסייג היחיד של הכרעת הדין לעניין כתב האישום היה ביחס לתיאור הנזקים בכתב האישום, כך שלא ניתן לקשור את כל הנזקים שנגרמו במקום הפריצה למעשיו של הנאשם והקשר היחיד בין מעשיו לבין הנזקים שנגרמו הינו ביחס לנזקים לקיר ולמנעול.

במעשיו של הנאשם יש מספר היבטים לחומרא. ראשית, מדובר במעשים שנעשו בצוותא חדא כאשר מלבד הנאשם היו במקום עוד שני אנשים שלא נתפסו. בנוסף המעשים בוצעו בשעת לילה מאוחרת, דבר אשר מקשה על אפשרויות הלכידה, אם כי משלא מדובר במקום שאינו מאוכלס בשעות אלה הרי שהסיכון הנובע מפריצה בדבר היתקלות באנשים היה קטן. עוד יש לציין שדובר בעבירות כנגד מוסד ציבורי ועוד כזה העוסק בתחום הרפואה. בנוסף הנאשם וחבריו השתמשו בכלי פריצה משמעותיים דבר שאפשר להם אף לשבור את הקיר של אותו מוסד.

אמנם הנאשם וחבריו לא הצליחו ליטול כל רכוש מהמקום אך הדבר איננו פרי רצונם אלא נבע מכך שמעשיהם הובילו להפעלת אזעקה במקום ובהמשך להגעת סיירי בטחון כך שברור שלא הספיקו לבצע את זממם. ברור לי על רקע זאת

עמוד 1

כי מבחינת שיקולי הענישה הרי שאין הבדל רב בין מקרה זה לבין מקרה דומה בנסיבותיו אשר היה מוביל אף לגניבה.

כאמור בפתח הדברים מבחינת הנזקים שניתן לייחס ישירות לנאשם הרי שמדובר בנזק לקיר ולמנעול של אותו מוסד רפואי. לא הובאה בפניי כל חוות דעת שמאית בדבר גובה הנזק ואולם בהערכה גסה ניתן על פי ניסיון החיים של בית המשפט להעריך את גובה הנזקים. יצוין כי אף לעניין זה הוצגו תמונות מזירת העבירה ויש לזכור שהקיר נפרץ באופן כזה שאפשר מעבר לנאשם ושני חבריו דרכו.

נוכח נסיבות אלה של האירוע ובשים לב לפסיקה שהגישו הצדדים ולפסיקה אחרת בעבירות רכוש דומות, הרי שסבורני כי המתחם הנכון של הענישה נע בין שישה חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל וזאת לצד רכיבים של מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

דומה כי אף הסניגור היה ער בטיעונו לכך שהרף התחתון של הענישה במקרה זה עומד על מאסר בפועל, שהרי הקדיש חלק נכבד בטיעונו לשכנע אותי שמדובר כאן בשיקולי שיקום, שהרי ידוע כי רק שיקולי שיקום מאפשרים סטייה לקולא ממתחם הענישה. לשון אחר, אילו היה מדובר במתחם אשר תחילתו במאסר מותנה, הרי שהסניגור לא היה נזקק לטיעון כה מפורט בעניין שיקולי השיקום.

כאן מגיעים אנו לשיקולים הלא מעטים שיש להביא בחשבון בתוך המתחם שנקבע ותוך בחינת בקשת הסניגור לסטות לקולא מהמתחם.

ראשית יאמר שמדובר בנאשם עם עבר פלילי מכביד ביותר. לחובתו הרשעות לא מעטות לרבות בעבירות רכוש. בנוסף ריצה מספר פעמים עונשי מאסר בפועל, של מספר חודשים עד שנה. ברור שביצוע המעשים נשוא התיק שבפניי מלמד על כך שלדידו לא היה אפקט הרתעתי של ממש במאסרים אלה.

יתר על כן, רק 12 ימים לפני האירוע בו עסקינן הסתיים משפטו האחרון של הנאשם, אמנם בגין עבירות שלא מן העניין, אך העובדה שביצע את מעשיו נשוא תיק זה כשטרם יבש הדיו מאותו גזר דין, מלמד על יחסו המזלזל באופן בוטה לפסיקות בתי המשפט. לא ברור לי כיצד נאשם זה מנסה כעת לשכנע אותי באמצעות סנגורו המלומד כי יש ללכת לקראתו באמצעות צעד חריג של מאסר על תנאי, של"צ וצו מבחן, אשר נסמך בעיקרו על מתן אמון.

בנוסף על כך, ואף יותר חמור מכך, הרי שלחובת הנאשם מאסר מותנה בר הפעלה בן 10 חודשים מת.פ. 1375/07 (אילת). הנה כי כן הנאשם ביצע את העבירות נשוא תיק זה למרות שידע שלחובתו מאסר מותנה ועוד כזה שהפעלתו יכולה להתבצע רק על ידי שליחתו מאחורי סורג ובריח להבדיל מעבודות שירות. גם בכך יש ללמוד על יחסו של הנאשם לפסיקות בתי המשפט וגם על כך יש לומר שלא ברור כיצד הוא מצפה לשכנע אותי שגזר דין בעניינו יהיה מקל ביותר.

כאשר הסניגור בנה את טיעונו על שיקולי השיקום הרי שהדבר נסמך בראש ובראשונה על האמירה בדיון הקודם לפיה

מדובר בנאשם שהרקע למעשיו העבריינים לאורך השנים הינו התמכרות לסמים, כאשר מאז הנאשם הצליח להיגמל מסמים. אין ספק שמדובר בטיעון שובה עיין שהרי ידוע לכל שבעבירות סמים יש מקום לתת משקל של ממש לשיקול השיקומי, בהיבט של גמילה, והדברים רלוונטיים אף לעבירות רכוש שנעברות לא אחת על ידי מי ששקועים בעולם הסמים. לפיכך, למרות שנטיית מלכתחילה שלא לנקוט בצעד של שליחת הנאשם לתסקיר שירות המבחן, הרי שבסופו של יום הוריתי על צעד שכזה.

כיום לאחר שהתסקיר מונח בפניי מסתבר כי אין בינו לבין הטיעון בדבר גמילה מסמים ולא כלום. אין כל אינדיקציה לכך שהנאשם נגמל מסמים או מצוי בתהליך של גמילה מסמים או שעשה ניסיונות של ממש בעבר לגמילה מסמים. כל שנאמר בהיבט השיקומי הינו שמדובר במי שמבטא עייפות ושחיקה מניהול אורח חיים שולי ועברייני, ושמביע שאיפתו הכנה ברמה הצהרתית לניהול אורח חיים תקין כבעל משפחה.

עם כל הכבוד וההערכה שלי לגוף חשוב כשירות המבחן, לא ברור לי כיצד בעניינו של שור מועד כמו הנאשם שלפניי ניתן לבסס את הסיכוי לשיקום אך ורק על הצהרתו. זאת כאשר כבר ציינתי את האופן שבו מתייחס הנאשם לפסיקות קודמות של בתי המשפט כך שברור שלא ניתן לתת בו כל אמון ראשוני.

אדרבא, כאשר בתסקיר עצמו שירות המבחן מדבר בהרחבה על אלמנטים בעייתיים מאוד בהתנהלותו של הנאשם, אשר מלמדים על רמת סיכון גבוהה לחזרה ולמעורבות בפלילים. לא אצטט קטעים שלמים מהתסקיר הנוגעים לכך, אך די אם אצביע על כך ששירות המבחן התרשם שמדובר באדם לא יציב, מתקשה בקבלת סמכות, לא הפנים סנקציות עונשיות קודמות בעניינו ואף בעל מבנה אישיות לא בוגרת ועם דפוסים עברייניים שסיגל לעצמו עם הזמן.

תיאור זה של הנאשם על ידי שירות המבחן מלמד על כך שבעניינו לא מתקיימים שיקולי שיקום אשר מאפשרים סטייה לקולא מהמתחם אלא שיקולים אשר מאפשרים סטייה לחומרא מהמתחם. שהרי על פי כללי הבניית הענישה הערכת מסוכנות גבוהה מאפשרת החמרה עוד מעבר לרף העליון של המתחם. יודגש במקרה זה לא רק שתיאורו של הנאשם על ידי שירות המבחן מביא להערכה שכזו על ידי, אלא שירות המבחן בעצמו מגיע למסקנה בדבר רמת מסוכנות גבוהה.

שילוב שני חלקים אלה של דברי שירות המבחן מלמד על כך כי לא היה מקום להמלצה הסופית של שירות המבחן שהינה להימנע ככל הניתן מהטלת מאסר בפועל על הנאשם. שירות המבחן אף מגדיל לעשות ומעלה אפשרות של ספקולציה משפטית לפיה במקרה זה יוטל מאסר בפועל אך ורק על דרך של עבודות שירות. ספקולציה שכזאת לא קיימת במקרה זה. שכן קיים מאסר מותנה בן עשרה חודשים. לפיכך קיימות אך ורק שתי אפשרויות. האחת, הארכת תקופתו או אז אין מקום כלל למאסר בתיק זה. השניה, הפעלתו או אז מדובר במאסר בפועל לפחות בן עשרה חודשים שלא ניתן לבצעו על דרך של עבודות שירות. העובדה ששירות המבחן נקלע לספקולציה שכזו הינה נדבך נוסף לכך שמדובר בתסקיר שבכל הכבוד קשה לי לראות כיצד המלצתו הסופית יכולה לשמש נר לרגלי בגזירת דינו של הנאשם.

שיקול חלוף הזמן לא עומד בשום אופן לזכותו של הנאשם. אמנם מדובר באירוע שהתרחש למעלה משלוש שנים. אך יחד עם זאת התביעה הגישה את כתב האישום סמוך מאוד לאחר האירוע שכן הנאשם היה באותה עת במעצר. העובדה

שבכל זאת הגענו עד היום הינה אך ורק נוכח העובדה שהנאשם בחר לנהל את משפטו על דרך שמיעת ראיות, מה שהצריך זמן, ובנוסף גם לאחר שהורשע נדחה התיק פעמים מספר נוכח בקשותיו. לא ייתכן שנאשם פועל, גם אם בדרכים לגיטימיות, לכך שמשפט ימשך זמן רב, ולאחר מכן בשלב גזירת עונשו יזקף לזכותו חלוף הזמן. אדרבא כאשר חלוף הזמן לא הביא לשינוי משמעותי באורח חייו של הנאשם, אשר מלמד על פיחות ולו קל באינטרס הציבורי שבמיצוי הדין עימו לאור הנסיבות לחומרא שבעבירות שביצע.

לזכותו של הנאשם לא עומד אף שיקול שעומד לזכותם של נאשמים רבים והוא נטילת אחריות. כאמור הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות ולא על דרך הודאה. אמנם זכותו המלאה לכפור באשמה, אך כאשר הדבר לא הוביל לזיכוי, הרי שאין מקום שייחנה מההקלה לה זוכים נאשמים שמודים במיוחס להם. יתר על כן, כעולה מהתסקיר, אף לפני שירות המבחן, משמע לאחר הרשעתו של הנאשם, הנאשם לא נוטל אחריות של ממש על מעשיו, אלא מנסה לעמעמם מעשים אלה ובמידה מסוימת אף מציג את עצמו כקורבן.

הסניגור אף מעלה טיעון חריג לפיו יש מקום להקל בעונשו של הנאשם נוכח מחדלי חקירה שהתגלו אגב ניהול המשפט לדבריו. לעניין זה הוא מפנה לפסיקת בית המשפט העליון ובכלל זה ע"פ 481/12 לפיה במקרים מסוימים ניתן לבטא מחדלי חקירה אף בשלב גזר הדין. ברור שהמדובר בפסיקה אשר מתייחסים למקרים חריגים בהם התנהלות החקירה הינה כזו המחייבת חינוך החוקרים, דבר שיכול להיות מושג באמצעות הקלה בעונשו של הנאשם שנחקר. לא כך הם פני הדברים במקרה זה. כפי שפירטתי בהכרעת הדין חלק ממחדלי החקירה שנטענו לא היו. בנוסף גם אם מחדלי החקירה לא היו מתקיימים לא היה בכך כדי להטיב את מצבו של הנאשם ונראה כי הדבר היה מטיב דווקא את מצב הראיות כנגדו. לא התרשמתי כי במקרה זה דובר בחקירה רשלנית אלא בחקירה מקיפה. לא התרשמתי שהחוקרים פגעו בזכויות הנאשם כנחקר. משכך, אין כל מקום לשיקול חינוכי לחוקרים במקרה זה ועל כן הנאשם לא זכאי לשום הקלה הנובעת מאופן ניהול החקירה.

נוכח כל האמור, סברתי תחילה כי רק עונש ברף העליון של המתחם אם לא אף גבוה ממנו ישיג את האפקט ההרתעתי כנגד הנאשם. זאת כמובן לצד הפעלה במצטבר של המאסר המותנה שהרי הכלל הוא שמאסר מותנה יש להפעיל במצטבר ולא מצאתי במקרה זה כל סיבה לסטות מכלל זה באופן כזה או אחר.

יחד עם זאת, קיים שיקול יחיד לזכותו של הנאשם בשלב גזירת עונשו. המדובר בכך שהנאשם לא רק שהה במעצר למשך יותר מחודשיים דבר אשר ישפיע בהיבט קיזוז מתקופת המאסר, אלא אף שוהה מזה תקופה ארוכה בתנאים מגבילים כאשר בוודאי שהדבר מהווה שיקול להקלה בעונשו. יצוין שהנאשם השתחרר ממעצר ביום 22.5.12 כאשר כשנה לאחר מכן שהה במעצר בית מלא וכשנתיים נוספות מאז עדיין נמצא במעצר בית, אם כי לשעות הלילה בלבד. ללא ספק המדובר בפגיעה מסוימת בחירותו של הנאשם ועל כן כאשר עומד על הפרק מאסר בפועל לתקופה ממושכת, הדברים יכולים להוות נקודת זכות מסוימת אשר תביא להקלה של מספר חודשים בעונש המאסר בפועל.

ברור שלצד המאסר בפועל יש מקום למאסר מותנה ממושך ומרתיע נוכח עברו המכביד של הנאשם בדגש על עבירות רכוש. בנוסף יש מקום לרכיבים כספיים אם כי מביניהם יש לשים את הדגש על הפיצוי שכן בסופו של דבר הנאשם לא הפיק כל תועלת מהעבירות שביצע אך למוסד הרפואי נגרם נזק רכושי שכאמור ניתן להעריכו באומדן גס.

סוף דבר אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל של 18 חודשים בתיק זה, כאשר הריני מפעיל במצטבר לכך את 10 חודשי המאסר המותנה שהוטלו על הנאשם בת.פ. 1375/07 (אילת). סה"כ ירצה הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל, כאשר יש לקזז מכך את ימי מעצרו בתאריכים 18.3.12 עד 22.5.12.
- ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור את אחת העבירות בהן הורשע או כל עבירה אחרת שהינה בגדר עבירת רכוש.
- ג. קנס בסך 1,000 ₪. הקנס ישולם באמצעות הפיקדון בסך 15,000 ₪ מתיק מ"ת 49295-03-12.
- ד. פיצויים לשירותי בריאות כללית (אשר המוסד הרפואי שנפרץ הינו שלה) בסך של 5,000 ₪, וזאת באמצעות הפקדון בסך 15,000 ₪ המוזכר לעיל.

התביעה תגיש בקשה נפרדת בעניין המוצגים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום א' סיוון תשע"ה, 19/05/2015 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אמנם מדובר בעונש מאסר ממושך, כאשר כל שהנאשם יחל בריצויו מיד הרי שכשיגיע לשלב בירור הערעור אם יוגש הרי לא יהיה במצב שריצה את רוב עונשו. יחד עם זאת, מדובר בנאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות כך שישנה אפשרות שהערעור יוגש גם כנגד הכרעת הדין. בנוסף יש לזכור שמדובר בנאשם שהקפיד להגיע לכל הישיבות בעניינו ומצוי בתנאים מגבילים מזה תקופה ממושכת. מדובר בתנאים אשר כוללים ערבויות משמעותיות ואין כל מניעה שאלה יעמדו

אף להבטחת עיכוב הביצוע. בד בבד כיוון שהרכיבים הכספיים שבגזר הדין כוללים קיזוז מההפקדה הרי שעיכוב הביצוע צריך להתייחס באופן חריג גם לרכיבים הכספיים. אשר על כן, אני מעכב את ביצוע כל גזר הדין וזאת למשך 45 ימים מהיום. אך כל זאת תוך הטלת צו עיכוב יציאה מהארץ. מכיוון שהוצהר שלנאשם אין דרכון יש להסתפק בכך חלף אקט של הפקדת דרכון.

למען הסר כל ספק, אין כל שינוי בתנאים המגבילים שהיו תלויים ועומדים נגד הנאשם טרם סיום משפטו בפניי.

ניתנה והודעה היום א' סיוון תשע"ה, 19/05/2015 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז , שופט

הוקלד על ידי מירי שרפי